

никнала и една младочка на круша. Той се за-
чуди, и тъй като винаги бѣше си мислилъ,
че въ цѣлата тази работа е имало прѣстъ
Божи, върна се въ село, донесе мотика, ло-
пата, гвоздеи, тель и четири яки колове. Съ
тѣхъ той ограда крушовата фиданка, за да
се запази отъ хора и отъ добитѣкъ.

Може би не толкозъ оградата, колкото
самата история на Нейча съ вълка, какъ
бѣше намѣрилъ кесията съ паритѣ и какъ
бѣше оздравѣло детето му — тая история,
която знаеха вече всички — тя най-добре за-
пази, години подъ редъ, крушката. Сега тя е
голѣмо дърво, едничкото дърво въ това голо
поле, „Нейчовата круша“ — тъй ѝ казватъ.
Есенно време, когато листата ѝ опадатъ, меж-
ду гжститѣ ѝ клони, нагърчени отъ вѣтъра,
все ще има едно-две гнѣзда. А когато дойде
зима и падне дебелъ равенъ снѣгъ, по всички
посоки около нея се виждатъ вълчи стѣпки